

1

Новий дім

Мерф ненавидів свій новий дім, мабуть, більше за все, що коли-небудь ненавидів у житті. Він стояв і витріщався на нього, поки легкий вітерець, який так часто можна зустріти на початку історій, тріпав його скуйовджене каштанове волосся. Своім «одинадцятирічним» розумом Мерф щосили намагався зрозуміти: чому цей дім викликає в нього таку неймовірну відразу.

Проблемою нового будинку було те, що він такий... новий. Раніше Мерф жив у набагато старішому будинку з цікавими дерев'яними сходами, що вели на цікаве темне горище, забите цікавими коробками, а ще там був садок із цікавими деревами, на які можна було залазити та майструвати на них цікаві халабуди. То був дім із пригодами, хоча, якщо чесно, там ніколи насправді нічого не траплялось. Але ж могло трапитись.

Тепер не лишилося жодного шансу, що щось незвичне взагалі колись відбудеться. Чотири роки тому Мерф

із мамою й братом покинули той дім, бо через мамину роботу їм довелося переїхати в інше місто. Це було досить важко. Але через рік вони мусили переїжджати знову. А потім знову й знову. Третина життя хлопця минула далеко від заплутаних старих кімнат, які він так любив. Тож, дивлячись на черговий новий будинок, Мерф бажав, щоб хтось його підірвав або підпалив. Що, власне, і станеться. Але зараз хлопець про це навіть не здогадувався.

Навіть якби Мерф знав, що через кілька недовгих місяців новий дім перетвориться на руїни, його б це не сильно втішило. Під сіруватим вечірнім небом, яке ідеально відповідало його настрою, він заніс картонні коробки в будинок, що й сам нагадував коробку, і кинув їх посеред пустої зали з блідо-зеленими стінами, колір яких так походив на котяче блювотиння.

Нова спальня Мерфа була пофарбована в інший, але так само жахливий зелений колір, що скидався на гниле авокадо. Це була основна кандидатка на перемогу в номінації «Найдепресивніша кімната» в премії «Найогидніший новий будинок», і вона витримала би найжорсткішу конкуренцію. У кімнаті не було нічого, окрім матраца та білого комода, а за незавішеним вікном виднівся маслянистий струмок на задньому подвір'ї й цегляна стіна навпроти. Мерф радів, що в кімнаті темно.

Зітхнувши, хлопець розстебнув рюкзак і почав діставати звідти джинси та футболки, пхаючи їх до комода як прийдеться. Зрештою Мерф дійшов до останніх чоти-

рьох предметів у рюкзаку, але замість того, щоб покласти їх у шафу, виклав на матрац і, схрестивши ноги, сів на підлозі навпроти.

Це були чотири сірі сорочки — сорочки, які він одягав в останній день в останніх чотирьох школах. Перша була вся в написах: така традиція, коли хтось покидає школу, однокласники мають написати прощальні слова.

Ми сумуватимемо за тобою, приятелю. —
Від Макса.

Не пропадай, суперзірко! — Сем.

Не залишай нас, Могутній Мерфе! — Лукас.

Там були й інші написи та повідомлення. Вони вкривали більшу частину сірої тканини веселими різнокольоровими літерами.

Не залишай нас!

Але Мерф мусив піти — і все через роботу його мами. Він дуже хотів залишатись на зв'язку, але весь наступний рік був надто зайнятий пошуком нових друзів замість тих, яких вимушено покинув.

Піднявши другу сорочку, він прочитав імена тих нових друзів. Не так багато, як на першій сорочці, але слова такі самі теплі:

Не можу повірити, що ти їдеш усього за рік! — із любов'ю, Пія.

Мерфе, ми будемо сумувати! Повертайся скоріше, друже. — Том.

На сорочці номер три було лише кілька імен, в останній момент написаних кульковою ручкою. Мерф дуже хотів залишити бодай якісь спогади.

Четверта сорочка була чистою.

Мерф узяв сорочки й поклав їх у нижню шухляду білого комода.

За останній рік у нього не було друзів. Він знав, що одного дня за вечерею мама повідомить йому про те, що вони знов переїжджають. Так воно й сталося. Інші люди стали для Мерфа схожими на телевізійні канали: не було сенсу налагоджувати зв'язок, адже ніколи не знаєш, коли хтось перемкне канал.

Ви знаєте, якщо коли-небудь переїжджали в новий будинок, що «Перша нічна вечерея на виніс» — це дуже важливий ритуал. І, як усі родини, які коли-небудь переїжджали до нового будинку, коли Мерф із братом Енді та мамою сіли, щоб повечеряти їжею на замовлення, їх опанувало дивне відчуття, ніби вони в чийсь чужій оселі, де терміново потрібно ввімкнути опалення.

Вони їли просто з обгорнутих срібною фольгою контейнерів, тому що мама не змогла знайти коробку з таріл-

ками. Мерф точно знав, де вони лежать, але був надто зайнятий спробами зупинити старшого брата, який крав у нього сухарі зі смаком креветок.

— Це мої, ти, телепню-переростку! — закричав Мерф, коли Енді простягнув руку, наче ненажерливий восьминіг, і вхопив величезну жменю сухарів.

— Тобі одному забагато цілої пачки, малий смурфе! — відповів шістнадцятирічний телепень-переросток.

— Не забагато, — буркнув Мерф, і сухарі полетіли в нього з рота, наче один із вражаючих феєрверків, тільки із запахом креветок. — І не називай мене смурфом! Ти знаєш, що мені це не подобається.

— Пробач, малий смурфе, — велично промовив Енді із виразом обличчя людини, яка тільки-но сказала щось неймовірно розумне.

— Гей, ви двоє, — зітхнула мама. — Енді, не називай свого брата малим смурфом. А ти, смурфе, поділися своїми сухарями.

— МАМО! — вигукнув малий сму... Вибачте, Мерф.

Мама і брат розсміялись, і Мерф неохоче до них приєднався.

— Ви змовились проти мене. Ніби недостатньо того, що ми знову переїхали бозна-куди, щоб жити в якійсь коробці з-під взуття. Я не черевик!

Мама погладила його по щоці, промовивши:

— Авжеж, ти не черевик. І я знаю, що ти не хотів переїжджати знову.

Мерф помітив, як мама мотнула головою, мабуть, щоб змахнути сльози у стилі всіх мам. «Вона також, напевне, не хотіла переїздити», — подумав він про себе.

— Знаю, вам потрібен деякий час, щоб облаштуватись і звикнути, — продовжила мама, звертаючись до них обох, — але почекайте трохи, хлопчики. Зрештою, ми чудово проведемо тут час, я обіцяю. Усе буде...

Вона зупинилась, підшукуючи правильні слова, і, хоч Мерф не зрозумів цього тоді, знайшла ідеальний варіант:

— Усе буде... супер!

2

Непорозуміння

Мерф із родиною багато чого не знали в новому місті. Але найголовніше, чого вони не знали, — куди Мерф піде до школи. Його мама намагалась вирішити цю проблему ще до переїзду, але ніде вже не лишилося вільних місць. І з кожним днем спекотного серпня мама дедалі більше нерувала з цього приводу.

Вона проводила вечори за ноутбуком, листуючись із іншими батьками в пошуках поради. Навіть почала звертатись до випадкових матерів і батьків із питанням, яку школу відвідують їхні діти, і чи не думав хтось із їхніх друзів переїздити. Мерф був пригніченим. Енді, який був на п'ять років старшим за брата, мав місце в тутешньому коледжі, тож вважав Мерфову проблему смішною.

— Може, ти навчатимеш себе сам, удома? — дразнився Енді. — Дамо тобі кілька книжок, установиш таймер на перерву...

Мерфові й тоді було не до веселощів, але ще сумніше стало, коли серпень змінився вереснем, і Енді почав ходити до коледжу.

— Мені шкода, малий, для тебе досі немає школи, — сказав він, скупивдивши Мерфове волосся, і зачинив за собою двері.

Такого поганого тижня в Мерфа ще не було. Він тягався за мамою до кожної середньої школи міста. Здивовані обличчя роздивлялися його, поки він переповідав своє минуле в переповнених класах і кабінетах різних директорів. Він сидів тихо і, як йому наказали, намагався вдавати з себе надзвичайно розумну дитину. Але щоразу відповідь була однаковою: їм треба зачекати.

Якось через декілька днів поневірянь, від яких уже танули мізки, Мерф із мамою повертались із крамниці додому. Вулиці були порожні — більшість людей у цей час пили вдома чай. Несподівано з темного провулку попереду вигулькнула жінка й хлопчик, можливо, трохи молодший за Мерфа. До Мерфа з мамою долинуло запитання жінки:

— Отже, як тобі школа?

Щойно почувши слова, пов'язані з освітою, мама, наче кажан, нагостила вуха й прискорилась, міцно тримаючи Мерфа за руку.

— Ма-а-а-мо-о-о, відпусти! — благав він. Але, глянувши на її обличчя, зрозумів, що сенсу сперечатись немає — мама на місці.

Коли вони перейшли дорогу, незнайомий хлопчик зі своєю мамою вже майже сіли в автомобіль. На секунду Мерф злякався, що його мама зараз, неначе орлиця, опуститься на капот машини, щоб перешкодити їхньому від'їзду. Але замість цього вона, усе ще тягучи за собою Мерфа, наче неякісного повітряного змія, зайшла в провулок, із якого вийшли незнайомці.

Якщо на відстані провулок здавався брудним, то зблизька він виявився просто таки моторошним. Кілька машин припаркувалися на порослому чагарником газоні, а садки перед неохайними будинками були такими занедбаними, що навіть смітцеві баки здавалися трохи гарнішими.

Десь на півдорозі Мерф із мамою побачили велику школу. Вони здогадались, що це школа, не тільки по огорожі й типовій будівлі, а ще й тому, що просто над воротами висіла табличка з написом:

ШКОЛА

Під табличкою, спиною до них, стояв чоловік і уважно дивлявся в текст.

Мерф почув гучне клацання — його мама стиснула зуби й рішуче попрямувала через дорогу.

— Приведи себе до ладу, — прошипіла вона з такою люттю, що Мерф мало не випрасував футболку долонями.